

opusdei.org

Ett samtal med Msgr. Fernando Ocariz

Opus Deis hjälp- och
generalvikarie berättar om
biskop Javier Echevarrias död
och några drag ur hans liv

2016-12-24

Ett samtal med Msgr. Fernando Ocariz (13 december 2016)

I denna stund är jag å ena sidan
ledsen och känner mig faderlös,
eftersom jag dessa 22 år hela tiden
varit mycket nära Fadern. Att tänka
på att han lämnat oss gör mig ledsen,

och jag känner att jag är övergiven. Men samtidigt är jag förstås också lugn, eftersom gudskelov får tron från Gud oss att vara övertygade om att vi har en förebedjare i himlen. Någon som tar hand om oss till och med mer än han gjorde på jorden.

Det är en blandning av två känslor som kan tyckas motsägelsefulla, men som i grund och botten är mycket vanliga. När en person dör som man älskar mycket känner man sorg, om man är troende, men det är en sorg som går att förena med ett lugn och till och med glädje.

Ni vet att han togs till Campus Bio-Medico, inte igår utan måndagen innan eftersom han var mycket svag och läkaren rådde oss till att ta honom till sjukhuset. Vi trodde att det rörde sig om en ofarlig infektion.

Han fick mycket bra vård, eftersom han på sjukhuset fick bra behandling både på ett yrkesmässigt och

mänskligt plan, och stor tillgivenhet. Antibiotikakuren gick efter vad jag förstår mycket bra, men senare lades en allvarlig andningssvikt till detta, som inte direkt kom från infektionen utan var parallell, vilket ledde till att svikten förvärrades. I förrgår blev han sämre. Han var lugn men hade det svårt att andas. Igår bad han själv om att få de sjukas smörjelse, vilket jag gav honom igår kväll. Vid kvällens slut förstod vi att tillståndet var allvarligt, men inte att det var så nära, eftersom Fadern svarade på frågor. Vi såg att han var trött och att han hade det svårt att andas, som innan.

Med honom stannade, som vi hade kommit överens om, don Vicente de Castro, för att vara med honom under natten. Don José Andrés och jag åkte hit. Vi åt en snabb middag och när vi var klara fick vi samtalet om att han var döende. Vi åkte snabbt tillbaka. Vicente gav honom

avlösningen. Jag hade också gett honom den tidigare. Enligt vad don Vicente berättar, var han mycket lugn och fridfull när han dog. Vi tackar Gud för det eftersom om svikt av detta slag förlängs brukar de förorsaka svår dödsångest. Gudskelov, sparade Gud honom detta.

Igår var just Vår Fru av Guadalupes minnesdag. Den får alla, och alldeles särskilt honom, att tänka på en vallfärd som den helige Josemaría gjorde till denna plats i Mexiko. Vi frågade honom precis igår, eftersom han hade en bild av henne nära sig i rummet, vi frågade honom om han ville ha den närmare så att han skulle se den. Han sade: "Nej, det behövs inte, eftersom jag inte kan se bra, och eftersom jag alltid ser henne i mitt inre". Det mest uppenbara är att han under så många år levde med två helgon: med den helige Josemaría y den salige Álvaro. Det har lämnat

ett djupt spår i hans person och i hans anda, vilket å ena sidan visar sig i hur mycket han ansträngde sig för att vara trogen, mycket trogen Opus Deis anda som han fick direkt ur källan. Å andra sidan såg han aldrig denna trohet, eftersom den inte är det, som ett rent upprepande, utan som en ansträngning för att oförändrat bevara grunden, kärnan, och sedan anpassa det som kan förändras, uttryckssätt och så vidare, men bevara andan oförändrad. Detta är den sortens trohet och intention, som han alltid haft.

En annan sak som jag förundrades över alla dessa år är hans förmåga att älska människor. Han var alltid tillgänglig för de personer han mötte, till och med plötsliga möten... Hans sätt att stanna, fråga, intressera sig... Han hade också en stor förmåga att förmedla ett innehåll, ge råd... Han lyssnade inte bara, utan han var engagerad i det personen berättade.

Med äkta värme. Detta har jag alltid beundrat. Han hade aldrig bråttom när det gällde andra personer.

Verket, Opus Dei, finns till för att tjäna kyrkan. Allt det som är trohet, är trohet till kyrkan, enhet med påven, samstämmighet med kyrkan. Detta var konstant. Ett bevis för detta är det intresse som han alltid hade även innan, men framför allt de 22 år som han var prelat, för gemenskap, enhet, umgänge med en mängd biskopar, och kardinaler. Han kände sig verkligen en del av denna samling biskopar. Enhet med alla. Det största böneoffret, utöver mässan, som är det främsta offret, och bönen, är själva arbetet och det vardagliga livet framburet som offer. Det är det han förväntar sig i himlen som hjälp för att stiga ännu högre.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/ett-
samtal-med-msgr-fernando-ocariz/](https://opusdei.org/sv-se/article/ett-samtal-med-msgr-fernando-ocariz/)
(2025-04-08)